

følge af en afskaffelse af deponeringsordningen, og da der i almindelighed ikke vil blive foretaget videre, hvis asylansøgeren erklærer ikke at have nogen midler, der kan gøres udlæg i.

Det offentliges udgifter må imidlertid også forventes at blive markant mindre end ved den hidtidige tilbagebetalingsordning, navnlig som følge af den forenkledede måde at opgøre Direktoratet for Udlændinges tilbagebetalingskrav på.

7. Indførelse af forsørgelseskrav over for ugifte samlevende.

Ved ændringen af udlændingeloven i sommeren 1992 indførtes der en bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 4, om, at der ved familiesammenføring med ægtefæller, der meddeles opholdstilladelse her i landet i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, kan stilles vilkår om, at den herboende ægtefælle godtgør at være i stand til at forsørge ansøgeren. Det bemærkes herved, at den herboende efter lov om ægteskabets retsvirkninger har privatretlig forsørgelsespligt over for sin ægtefælle og i medfør af bistandsloven har forsørgelsespligt over for sin ægtefælle i forhold til det offentlige.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, meddeles der ikke blot opholdstilladelse til ægtefæller, men også til ugifte samlevende, såfremt nærmere bestemte betingelser er opfyldt.

Efter de gældende bestemmelser i udlændingeloven er der imidlertid ikke hjemmel til at stille forsørgelseskrav som vilkår for opholdstilladelse til ugifte samlevende. Efter udlændingelovens § 9, stk. 4, er der alene adgang til at kræve, at den person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, dokumenterer sin forsørgelsesevne. Ved samlivsforhold uden for ægteskab har parterne hverken i forhold til hinanden eller i forhold til det offentlige nogen forsørgelsespligt.

Det forekommer naturligt, at der skabes parallellitet mellem ægtefæller og ugifte samlevende, således at det også over for den sidstnævnte gruppe kan stilles som vilkår for en opholdstilladelse, at den herboende ugifte samlevende i forbindelse med en familiesammenføring påtager sig at forsørge ansøgeren og godtgør at være i stand hertil.

8. Obligatorisk ordning om inddrivelse af hjælp til familiesammenførte hos garanten.

Det indgår som et af de 30 punkter i den handlingsplan, der er indeholdt i den første delrapport fra regeringens byudvalg, at der bør etableres en obligatorisk inddrivelsesordning i relation til de tilfælde, hvor en herboende person (garanten) som betingelse for tilladelse til familiesammenføring har påtaget sig

at forsørge ansøgeren, men hvor der alligevel på et senere tidspunkt bliver behov for at yde den familiesammenførte kontanthjælp efter bistandsloven.

Som en opfølgning på dette punkt i regeringens handlingsplan fremsættes der forslag om, at det fremover fremgår af udlændingelovens § 9, stk. 5, at kommunalbestyrelsen i den situation, hvor en herboende person har påtaget sig at forsørge ansøgeren, og hvor der senere ydes kontanthjælp efter bistandsloven til ansøgeren, skal pålægge garanten at yde betaling for hjælpen. Sådan betaling skal endvidere af kommunalbestyrelsen inddrives hos garanten efter reglerne om inddrivelse af personlige skatter.

Meningen med indførelse af en obligatorisk inddrivelsesordning er ikke, at inddrivelse af de af garanten skyldige beløb i alle tilfælde skal forsøges gennemført. Inddrivelsen forudsættes gennemført i medfør af reglerne om personlige skatter, og foretagelse af udlæg eller indeholdelse i løn, dagpenge e.lign. skal ske i overensstemmelse med de regler, der gælder herfor.

Forslaget om indførelse af en obligatorisk inddrivelsesordning er endvidere ikke udtryk for, at udenlandske statsborgere skal behandles strengere end danskere inden for den sociale lovgivning. Den obligatoriske inddrivelsesordning vil gælde, hvad enten en dansk eller udenlandsk statsborger har påtaget sig at forsørge den ansøger, til hvem der senere ydes kontanthjælp efter bistandsloven.

Den obligatoriske inddrivelsesordning skal endvidere ses i sammenhæng med, at der ved familiesammenføringer med ægtefæller og børn, som den herboende efter bistandslovens § 6 har pligt til at forsørge over for det offentlige, normalt vil kunne nægtes udbetaling af kontanthjælp til ansøger, hvis den herboende person har de fornødne midler til at forsørge husstanden.

Ved familiesammenføringer med personer, som den herboende efter bistandslovens § 6 ikke har pligt til at forsørge over for det offentlige, vil der ikke kunne nægtes udbetaling af kontanthjælp til en ansøger alene under henvisning til, at den herboende har påtaget sig pligt til at forsørge ansøger som led i en familiesammenføring.

Det forekommer herefter naturligt i de situationer, hvor der ydes kontanthjælp til en person, som den herboende ikke har offentligretlig forsørgelsespligt overfor, at fastsætte regler om obligatorisk inddrivelsesadgang over for garanten.

Efter udlændingeloven af 1983 var der ikke nogen bestemmelse, der gav mulighed for at afkræve garanten betaling, hvis han ikke opfyldte den forsørgelsespligt, som han havde lovet. I stedet havde Socialministeriet i kraft af en aftale med Justitsministeriet fra